

Уметност је непосредно везана за подражавање, које је човеку дато природно, а песничка уметност се на том фундаменту даље развија „из *покушаја импровизације*“. Уметност постаје аутономним принципом стварања, које се тиче вештине која чак довршава оно што природа није могла да произведе, уједно и подражавајући, што доводи до другог хоризонта структуре овог предавања, а он се тиче разумевања уметности у контексту Аристотелове *Поетике*. Овај хоризонт осветљава значај појма уметности за целину Аристотелове филозофије, јер се показује најприснији однос уметности и знања, кључних појмова филозофије у целини. Будући да је за Аристотела знање увек непосредно везано за општост, а само оно што је опште може бити истинито – песничка уметност је истинитија од историографије, јер се песништво бави оним општим, оним што се *могло* догодити, а историографија врши попис оних појединачности које се *јесу* догодиле.

Пошто је подражавање човеку урођено од детињства, он у вези са њим осећа задовољство и касније у животу, пре свега кроз утисак који „у нама остављају уметничка дела“. Аристотел сматра да је та миметичка игра која се развија у детињству корисна за развој сваког човека - тврдећи чак да је управо кроз мимезис видљива разлика човека од „осталих створења“. Аристотелов став о мимезису даље експлицира Гадамер: „није потребно никакво посебно истраживање историје речи да би се сазнало да се смисао мимезиса састоји једино у томе да нешто пусти да постоји, а да тиме није ништа започето. Радост у миметичком поступању и у миметичком деловању јесте једина изворна човекова радост, коју је још Аристотел показао у понашању деце. Радост у претварању, радост у томе да се приказујемо као неко други него што јесмо, и радост онога ко у приказаном спознаје приказано, показују шта је аутентични смисао подражавалачког приказивања: ни на који начин не изједначује и тврдња о више или мање великом приближавању приказа и онога што је у приказу замишљено“. Све уметности, по Аристотеловом мишљењу, „приказују подражавајући, а постоји између њих трострука разлика: оне подражавају или различним *средствима* или различне *предмете* или различним *начином*, а не на исти начин.“

Поетика је дело писано за реципијента песничке уметности, међутим, 13. глава је једно од ретких места где се Аристотел обраћа креатору – песнику, тј. ономе ко треба да састави или створи сâмо песничко дело. Да би се дошло до добре фабуле, као главног